

ความผิดปกติของเธอคือกุญแจไขนำไปสู่ความลับของจักรวาล

ฉบับทดลองอ่าน

มันตวามภาพ

มีรายณั้

จินตนิยายวิทยาศาสตร์ร่วมสมัย

มันตานุภาพ

มีรายณั้ เขียน

สำนักพิมพ์ ตะวันส่อง

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม ๒๕๕๓

ISBN : 978-616-7055-18-3

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ห้ามคัดลอกหรือดัดแปลงส่วนหนึ่งส่วนใดอันเป็นการละเมิด

ความนำ

หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ฉบับทดลองอ่านนี้ เป็นต้นร่างที่ผู้เขียนได้จัดทำขึ้นจากต้นฉบับก่อนกระบวนการสำนักพิมพ์ การตรวจทานคำผิดและการจัดรูปแบบของหน้าหนังสือ จึงต่างไปจากฉบับตีพิมพ์รูปเล่มที่วางจำหน่ายแล้ว

มิราญญ์

จดหมายของพริมาลัย

แม่คะ จำได้ไหมเอ่ยว่าลายมือใคร...

แต่ความจริงไม่ต้องบอกว่าใครเขียน ยังไงแม่ก็จำลายมือ
หวัด ๆ ของพริมได้อยู่แล้ว

พริมอยู่ที่นี้สบายดีค่ะ แม่ไม่ต้องเป็นห่วงนะ พริมดูแล
ตัวเองได้ เพื่อนพริมก็เยอะแยะเลยคะแม่ ได้คุยกับคนโน้นคนนี่
พริมหัวเราะจนเหนื่อยเลย ทุกคนเป็นเพื่อนที่น่ารักมาก แล้วเราก็
สนิทกันไว คงเพราะเราเป็น โรคเดียวกัน ทุกคนมารักษาตัวคะแม่

ตอนแรกพริมคิดว่าจะมีพริมคนเดียวบนโลกเสียอีกที่เป็น
แบบนี้ ชื่อโรคก็แปลก ๆ ‘ซินเนสเตเซีย’ ฟังแล้วอย่างกับชื่อเจ้า
หญิง แล้วอีกอย่าง พริมว่าที่นี่เหมือนเป็นโรงเรียนประจำมากกว่า
ศูนย์บำบัดอีกคะ ดั้นเข้ามาก็มีเข้าแถวเคารพธงชาติ เสร็จแล้วค่อย
แยกย้ายกันเข้าห้องเรียนจนถึงเที่ยง พอพักกินข้าวกลางวันเสร็จ ก็
จะเป็นช่วงของการบำบัดตามเคสของแต่ละคน แต่ถ้าใครไม่มีคิว
บำบัดก็จะเป็นเวลาฟรีสไตล์ อยากทำอะไรก็ได้ตามใจเรา

พริมชอบไปนั่งอ่านหนังสือในหอสมุด หอสมุดที่นี่ใหญ่
มากเลยคะแม่ พริมเห็นแล้วยังตกใจว่า โอ้โฮ มีทั้งหนังสือให้เลือก

อ่านเยอะไปหมด ขนาดหนังสือที่แม่เป็นคนเขียนก็ยังมี พริมได้อ่านแล้วด้วย ก็อ่านในหอสมุดของศูนย์นี้แหละค่ะ

จริงด้วยค่ะแม่ อาหารที่นี่นะอร่อยสู้แม่ทำไม่ได้เลย แต่พริมก็ต้องกินอยู่ดี เสียค่ายถ้ำรสชาติสู้ฝีมือแม่ได้สักหน่อย พริมคงกินได้มากกว่านี้

แม่คะ เดี่ยวเขียนเสร็จพริมก็คงจะนอนเลยค่ะ วันนี้พริมเหนื่อยมากจริง ๆ พริมไปเข้าบำบัดตั้งแต่เที่ยง จนนี่สี่ทุ่มกว่าแล้ว เพิ่งจะได้กลับห้อง พอเข้าห้องมานู๊บ พริมก็เลยต้องรีบหยิบกระดาษกับปากกามาเขียนก่อน ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวพริมมัวแต่่วนวายอยู่กับโปรแกรมบำบัดตามตารางของศูนย์แล้วจะลืมเขียนจดหมายหาแม่อีก

วันนี้พริมเลยสั่งตัวเองว่าต้องไม่ลืมนะ ต้องไม่ลืม

แล้วพริมก็ไม่ลืม

อ้อแม่คะ แผลของพริมหายดีแล้วนะ

แม่ไม่ต้องห่วง ยังไงพริมก็สู้ ๆ อีกสามเดือนก็จะถึงวันเกิดพริมแล้ว พริมอยากหายป่วยเร็ว ๆ จะกลับได้อยู่กับแม่สักที พริมคิดถึงแม่ คิดถึงแม่ที่สุด คิดถึงที่สุดในโลกเลย

พริม-รักแม่

บทนำ

วันที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๑ องค์การเพื่อการวิจัยนิวเคลียร์แห่งยุโรปหรืออีกชื่อว่า ‘เซิร์น’ ได้ทดลองเดินเครื่องเร่งอนุภาค ‘แอลเอชซี’ เป็นครั้งแรก จึงถือเป็นย่างก้าวอันสำคัญของมนุษยชาติในการค้นหา ‘อนุภาคแห่งพระเจ้า’ ที่เหล่านักฟิสิกส์ต่างเชื่อกันว่าเป็นต้นกำเนิดของสรรพสิ่ง

ส่วนกฎแจะที่จะไขนำไปสู่จุดกำเนิดของสรรพสิ่งได้นั้น คือการใช้เครื่องแอลเอชซีเร่งอนุภาคโปรตอนจนมีความเร็วเกือบเท่าแสง เพื่อให้ลำอนุภาควิ่งมาชนกันภายในโพรงคลื่นความถี่วิทยุที่มีลักษณะเป็นอุโมงค์รูปวงแหวนและมีขนาดเส้นรอบวงยาวถึง ๒๗ กิโลเมตร โดยอุโมงค์นี้อยู่ลึกลงไปใต้ดินอีกกว่าหนึ่งร้อยเมตร คาบเอี้ยวพรมแดนระหว่างสองประเทศคือ ฝรั่งเศสและสวิตเซอร์แลนด์

ซึ่งกระบวนการดังกล่าวนี้ฟังดูเหมือนเป็นเรื่องยาก เพราะราวกับต้องปล่อยฝูงผึ้งเข้าไปในอุโมงค์แล้วสั่งให้มันบินชนกันด้วยความเร็วสูงสุด แต่องค์การเพื่อการวิจัยนิวเคลียร์แห่งยุโรปนี้ก็สามารถทำให้มันกลายเป็นเรื่องง่ายได้ โดยการใส่สนามแม่เหล็กหน่วงนำอนุภาค ให้วิ่งวนวนไปกับอุโมงค์วงแหวน

และพุ่งเข้าชนกันในที่สุด

ทว่าเพียงก้าวแรกที่มนุษย์คิดเอาตัวเองเข้าไปใกล้พระเจ้าก็มีอันต้องสะดุด เมื่อเกิดการรั่วไหลของฮีเลียมเหลวที่จำเป็นต้องใช้สำหรับการหล่อเย็นเครื่องแอลเอชซีให้อยู่ในสภาพศูนย์องศาสัมบูรณ์ เป็นเหตุให้เซิร์นต้องหยุดเครื่องเพื่อเร่งทำการซ่อมแซมและการทดลองก็ถูกเลื่อนออกไปอย่างไม่มีกำหนด

ในระหว่างที่เครื่องแอลเอชซีต้องหยุดซ่อมแซมนั่นเอง ศูนย์ทดลองในสังกัดกระทรวงพลังงานแห่งสหรัฐอเมริกาหรืออีกชื่อว่า ‘เฟอร์มิแล็บ’ ก็ได้ทำการประกาศเดินเครื่องเร่งอนุภาคตามคำสั่งของประธานาธิบดีเช่นกัน แม้เครื่องเร่งอนุภาคของทางเฟอร์มิแล็บที่มีชื่อว่า ‘เทวาตรอน’ จะไม่ได้ใหญ่ที่สุดในโลกอย่างแอลเอชซี แต่ท่ามกลางกระแสคริกโครมที่ชาวโลกต่างก็กำลังให้ความสนใจเกี่ยวกับการทดลองเช่นนี้ ประเทศมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกาขอมไม่ขมน้อยหน้าทางฝั่งยุโรปแน่นอน

ซึ่งก่อนหน้านี้ทางเฟอร์มิแล็บเองก็ได้พยายามพัฒนาเครื่องเทวาตรอนมาอย่างต่อเนื่อง มีการรวบรวมทั้งนักฟิสิกส์และนักวิทยาศาสตร์สาขาต่าง ๆ จากทั่วทุกมุมโลกมาเข้าร่วมโครงการในสังกัดกระทรวงพลังงาน โดยมีวัตถุประสงค์คือการค้นหาอนุภาคแห่งพระเจ้า

กระทั่งวันที่ ๑๐ ตุลาคมในปีเดียวกัน ก็เป็นวันประกาศความยิ่งใหญ่อีกครั้งของมหาอำนาจอย่างสหรัฐอเมริกา เมื่อเฟอ์มีแล็บก้าวนำและเข้าใกล้ในพระเจ้าได้ก่อนเซิร์น

ข่าวการค้นพบอนุภาคชนิดใหม่จากการเดินเครื่องเตาตรอนนี้ นอกจากชาวโลกจะให้ความสนใจแล้ว ก็ยังได้รับความสนใจจากชาวไทยเป็นอย่างมากด้วยเช่นกัน สาเหตุเพราะทางสหรัฐอเมริกาได้ประกาศเชิดชูเกียรติต่อนักฟิสิกส์ผู้ค้นพบ แม้เธอจะไม่ใช่อเมริกันชนก็ตาม

เพียงชั่วข้ามคืน ชื่อของ ‘ดร.มันตริกา ไวรรรณ’ ได้กลายเป็นชื่อของบุคคลสำคัญผู้พลิกโฉมหน้าวงการฟิสิกส์อีกครั้ง และยิ่งไปกว่านั้น ชาวไทยที่ได้ติดตามข่าวนี้อย่างใกล้ชิดทุกคน ต่างก็ร่วมภูมิใจไปกับเธอ

นั่นเพราะเธอ คือ ‘คนไทย’

facebook.com/mirayebook

facebook.com/mirayebook

บรรพที่ ๑

กรุงเทพมหานคร

พ.ศ. ๒๕๖๖

1

กรุงเทพมหานคร เมืองที่ไม่เคยหลับใหลแม้ในยามราตรี กลางวัน
คราคร่ำไปด้วยรถรา กลางคืนบาดตาไปด้วยแสงสี มีประชากรอยู่
กันอย่างแออัดและต่างคนต่างก็กระหึ้นกระหือรือตื่นแต่เช้าออก
จากบ้าน เพื่อมาแย่งกันสุดควันพิศทุกออรุณก่อน ไปดำเนินกิจกรรม
ของตัวเอง

แม้เศรษฐกิจจะรุดหน้า ทว่าใครจะรู้ว่ามหานครแห่งนี้ รวม
ไปถึงประเทศนี้ แท้จริงแล้วกำลังขับเคลื่อนถอยหลังลงคลอง
เพราะเชื้อชัวทางการเมืองที่ส่งต่อกันรุ่นต่อรุ่นนั้น ทำให้ประเทศนี้
เต็มไปด้วนักการเมืองที่ขาดจิตสำนึกในการพัฒนาชาติอย่าง
แท้จริง แต่ละคนเมื่อเข้ามาสู่วังวนของเกมการเมืองแล้ว ก็มีแค่
สำนึกในการรักษาเก้าอี้ของตน ไว้ให้ได้นานที่สุด เพื่อครอบงอมทุก
สิ่งทุกอย่างเข้าตัวให้ได้มากที่สุด เพราะมองประเทศเป็นที่นา
สำหรับหว่านผลประโยชน์และรอเก็บเกี่ยวเมืองอกงะย การ โกงกิน
จึงไม่เคยหมดสิ้นไปจากสังคม

ความเสื่อมโทรมดังกล่าวก็เป็นราวกับขยะที่ชุกช่อนอยู่ได้
พรมชั้นดี แต่ก็เป็นที่รู้กันดีอีกเช่นกันว่า ในใต้พรมนั้นยังมีสิ่ง
คิงคุดให้ฝรังมั่งค่าแห่งกันเข้ามาตักด้วความสุขจากการ
ท่องเที่ยว ด้วยค่าครองชีพที่ต่ำ แม้เป็นชาวต่างชาติที่มีเงินติด

กระเป่าเพียงนิด สะพายเป้มาเที่ยวหน้อย ก็ดูโก้เก๋ดูรวยไม่หยอก
ในสายตาของคนไทย ทั้งที่จุดประสงค์หลักในการมาเที่ยว นั่นคือ
แหล่งอโคจรยามดึก

ถึงขนาดเคยมีนักดนตรีเร่ปชื่อดัง นำมาแต่งเป็นเนื้อเพลง
โดยใช้ชื่ออัลบั้มว่า ก้านยาวกลับ

‘โย! ทอม แวร์ ยู โก ลาส ไนท์’

‘ไอ เลิฟ เมืองไทย ไอ ไลค์ พัฒพงศ์’

‘นวลน้องคงทำให้ ยู ลุ่มหลง’

‘ไอ เลิฟ พัฒพงศ์ ไอ เลิฟ เมืองไทย’

‘ว๊อทแซบแฮม เวลคัม ทู ไทยแลนด์ อะ ดิง ๆ โจ๊ะ’

เป็นเพลงร้องสลับไปมาระหว่างเร่ปเปอร์เสียงกระด้างกับ
ฝรั่งเสียงกระเดื่อง ฟังแล้วก็ตลก เพราะเจ้าฝรั่งทอมในเพลง ขนาด
เรียก ‘เมืองไทย’ ก็ยังไม่ชัด ฟังผ่าน ๆ ทีแรกยังนึกว่า ‘เมียไทย’
เสียอีก แต่คำว่าพัฒพงศ์กลับชัดแจ้วไม่มีหลงสำเนียง

แค่เนื้อเพลงเพียงไม่กี่ท่อนก็สะท้อนให้เห็นว่า ‘อะไร’ ที่
เป็นสินค้าชั้นดีของเมืองไทยและเป็นจุดดึงดูดนักท่องเที่ยว
ต่างชาติจนไม่อาจปฏิเสธได้ ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปกี่สิบปีแล้วก็ตาม
แต่พัฒพงศ์ในยามคำคืนก็ไม่เคยร้างแสงสีและเสียงเพลง ก็สมกับ

ที่ได้ชื่อว่าเป็นย่าน โคมแดง

ทว่านอกจากฝรั่งตาน้ำข้าวแล้ว ก็ยังมีนักท่องเที่ยวชาวไทยอีกไม่น้อยที่รักสนุกและตัดดวงความสุขจากย่านอโคจรอย่างพัฒนาพงศ์ ดังเช่นรถยนต์คันสีดำที่กำลังแล่นเลียบติดริมทางเท้าบนถนนสีลม มุ่งหน้าและเลี้ยวเข้าสู่ย่าน โคมแดง

“พี่ทอมสินนี้จะ ไปไหนกันหรือ?” ชายคนหนึ่งในชุดเสื้อเชิ้ตแขนยาวพับขึ้นเกือบถึงศอก หันไปถามผู้ชายอีกคนที่กำลังขับรถอยู่

ทอมไม่ตอบ แต่มีอีกเสียงดังมาจากเบาะด้านหลัง “มาถึงพัฒนาพงศ์แล้วก็ต้องไป อะจึ๊ก ๆ สิวะ ตามได้”

ทั้งสามคนสวมเสื้อผ้าในรูปร่างแบบเดียวกัน คือเสื้อเชิ้ตแขนยาวกับกางเกงสแล็คสีดำขำยังผูกเน็คไทด้วย ถ้าไม่ใช่พนักงานบริษัทมาหาความสุขหลังเลิกงาน ก็ต้องเป็นเซลล์แมนหรือไม้กั้นขายประกัน แต่ดูท่าแล้วสามคนนี่คงเป็นอย่างแรกเสียมากกว่า

“ก็รู้แล้ว แต่ไอ้ที่ถามนะ หมายถึงสินนี้พี่ทอมจะพาพวกเราไปอะจึ๊ก ๆ ร้านไหน” คนนั่งข้างถามและทอมก็ตอบ

“เออ ๆ ไปถึงเดี๋ยวก็รู้เองน่า พี่รับรองว่าเด็ด!”

“พี่ ๆ จอดตรงนั้นก็ได้ ว่าง ๆ เลยพี่ทอม”

ทอมนำรถเข้าไปจอดบริเวณชอกตึกตามที่คนนั่งข้างชี้บอก จากนั้นทั้งหมดก็เปิดประตูรถลงมา

“มีอยู่ที่หนึ่ง นื่อง ๆ โครเจ้ง แต่ร้านมันจะดูโทรม ๆ
หน่อยนะ”

“จั้นพีทอมก็นำทีมเลยละกัน”

“ได้เลยไอ้นื่อง คีนี่พีทอมจัดให้” พอถือกรดเสร็จทอมก็
กวักมือเรียกอีกสองคนให้รับตามมา “วันนี้ก็ถือซะว่าพีพามาเลี้ยง
อำลาแกสองคน ที่จะได้หลุดพ้นจากไอ้บริษัทเส็งเครื่องนี้สักที”

“ขนาดเส็งเครื่องพีทอมก็ยังทนอยู่มาได้ตั้งห้าปีนี่”

“อ้าวไอ้โจ ปากคิดแล้วไง ไม่ใช่ว่าพีไม่ออกไป แต่พีไม่มีที่
ไปโวย ถึงต้องทนอยู่ต่อ”

“ไอ้โจมันปากไวพีก็อย่าไปถือนมันเลย แต่ก็อย่างว่าแหละ
นะ ตำแหน่งสูง ๆ อย่างพีทอมจะหางานใหม่มันก็ไม่ใช่ง่าย ๆ”

“ก็นี่แหละไอ้แอ็ด ที่เขาเรียกขึงสูงขึงหนาว”

คุยกันไปทอมก็พารุ่นน้องสองคนเดินฝ่าดงอโครจรไป
ด้วยกัน

“แต่เดี๋ยวนี่แกสองคนจะได้รู้จักขึงสูงขึงเสียว แล้ววัน
หลังพวกแกต้องร้องเพลงหาพีทอมเลยละเว้ย ว่าพีทอมพีทอม แวร์
ยู โก ลาส ไนท์” พูดจบทั้งหมดก็หัวเราะกันเสกกันลั่น

ดูโจและแอ็ดจะตื่นเต้นมากกับการได้ร่วมทริปกับทอมใน
คีนี่ ทั้งคู่เดินตามผู้นำไปพลางสายตาก็สอดส่ายมองสองข้างทาง
ที่เต็มไปด้วยสาวน้อยสาวใหญ่แต่งตัวน้อยชิ้นออกมาขิ้นเรียกแจก

หน้าในท้กลับแบบฝรั่ง แต่ันนัไม่ไ้จ้จุดหมายของทอม และทอม
ย้คงเดินนำรूंน้องต่อไ้โดยไม่มีทึท้าวจะหยุดทึร้านไ้ร้านหนึ่ง
นำไ้จนกระทั่งผ่านแสงสีเข้าตรอกแล้วล้ดออกมาย้ถนนแถบ ๆ
อีกเส้นทึเนื่องแนนไ้ด้วยในท้กลับแบบญึปूंขนานบ้เต็มสองฝั่ง

“ทึนึเหรอพึทอม?”

“เปล่า ๆ ไ้อีกนึค”

ท้หมดย้คงเดินผ่านไ้ สายตาก็ย้จ้เล็งมองสาว ๆ
แต่งตัววบบหวิก้าล้งยึน โบกไม้โบกมือเรียกแจกเต็มสองข้างทาง
แต่ทอมก็ย้พาทุกคนมूंหน้าต่อจนมาถึงปลายสุดของถนนเส้น
ด้กถ้าว และพาล้ดเลาะเข้าตรอกอีกครั้ง แต่ครั้งนึเป็นตรอกไ้ไร้แสง
สีซ้ย้ก่อนข้างมึค

เมื่อเดินเข้ามัจจนสุดตรอก ทอมก็หยุดก้าวเท้าและซึ
ไ้ให้จ้กับแอ้คดูเบ้องหน้าทึเป็นตึกแถวสองคูหาตึคกัน สภาพก่อน
ไ้ทางทรุดโทรม ไม่มีแม่กระทั่งป้ายชื้อบงบอกว่าเป็นคลับร้าน
หรือเป็นผับบาร์อะไร ซ้้ประตูลี้กซึกัย้ปิดสนิทอีกด้วย

“ทึนึเนี้ยนะ โหโคตรโทรมเลยพึ”

“เออก็ทึนึแหละ แต่เด็ยวเข้าไ้แล้วก็รู้ว้ว่าโทรม ๆ แบบนึ
มันมึดีอะไร”

หน้าตึกนึนัย้มึผู้ซ้ขายร่างก้าย้าคนหนึ่งยึนพิงผนังข้างประตูลี้
ทางเข้าทึคูเหมือนจะปิดตาย แม่คูน้ากถ้าวแต่ทอมก็ย้เดินเข้าไ้ไปตบ

บ่าทักทายและคุยกันอย่างสนิทสนม จากนั้นเพียงครู่เดียวชายร่าง
กำยำก็ไขประตูเหล็กซึ่งเปิดออกให้ ทอมจึงหันมากวักมือส่ง
สัญญาณเรียกให้รุ่นน้องทั้งสองตามเข้ามา

ด้านหลังประตูเหล็กซึ่งเป็นบันไดทอดขึ้นไปชั้นสอง ทอม
เดินขึ้นมาอย่างคุ้นเคย ผิดกับโจและแอ็ดที่รู้สึกว้าวุ่น โทรม ๆ หลัง
นี้ไม่ใช่คลับธรรมดาอย่างที่เรียงรายอยู่หน้าพืชมงส์

“ตาย คุณทอม! แหมหายไประยะนาน ลมอะไรหอบมาจี้
วันนี้” ผู้หญิงวัยใกล้สี่สิบในชุดเกาะอกทักทอมทันทีเมื่อเห็นเขา
ก้าวพ้นบันไดขึ้นมาบนชั้นสอง

เธอปราดเข้าหาทอมและนำไปนั่งที่โซฟายาว จากนั้นก็
นำเหล้าที่ทอมฝากไว้มาวางไว้บนโต๊ะสี่เหลี่ยมกะทัดรัดหน้าโซฟา
อย่างรู้หน้าที่ พร้อมกันนั้นแก้วสามใบ น้ำแข็งและโซดามิกเซอร์ก็
ตามมา

“วันนี้ผมพาน้องที่ทำงานมาเปิดหูเปิดตา มาม่ามีเด็ด ๆ
แนะนำบ้างมั๊ย?”

“แหม... ต้องมีอยู่แล้วจ้ะ แต่ไม่รู้จะถูกใจเพื่อนคุณทอมสอง
คนรีเปล่า เพราะน้องหนูเค้ายังเด็กอยู่เลย” มาม่าพูดไปก็ค่อย ๆ กีบ
น้ำแข็งก้อนสี่เหลี่ยมใส่แก้วของแต่ละคน “ของคุณทอมเหล้า
เหมือนเดิมนะจ๊ะ แล้วน้องสองคนผสมอะไรเอ่ย?”

“เอ่อ... ผมโซดาน้ำครับ” แอ็ดอีกอีกด้วยความตื่นเต้น

“ผมก็ โชคาน้ำด้วยครับ” โจเองก็เช่นกัน แต่ยังคงมีอาการ
ได้คิดว่า

ทอมหันมากระซิบกระซาบกับอีกสองคนที่นั่งขนานบน
โซฟายาวตัวเดียวกัน

“พวกแกสองคนชอบเด็กกรีเปล่าวะ?”

“ไอ้เด็กที่ว่านั้นมันเด็กแคไหนล่ะพี่” แอ็ดถามด้วยความ
ใคร่รู้

“เอ่อนั้นสิมา嘛 เด็กที่ว่านี้เด็กขนาดไหนล่ะ?”

“อ้อ ก็ เห็นเจ้าตัวเขาว่าอายุสิบสี่จะคุณทอม ตัวเล็ก ๆ น่ารัก
ๆ แต่ตัวเล็กมากจนมา嘛ยังคิดอยู่เลยว่าอายุจริงคงไม่ถึงสิบสี่
หรอก” ว่าแล้วมา嘛ก็ส่งแก้วเหล้าให้กับโจและแอ็ดก่อนจะลุกไป
“งั้นเดี๋ยวมา嘛ขอไปเอาอัลบั้มรูปของน้อง ๆ มาให้เลือกดีกว่า จะ
หาคนที่ถูกใจนะจ๊ะ”

มา嘛ปล่อยให้ทั้งสามจิบเหล้าไม่นาน ก็กลับมาพร้อมกับ
อัลบั้มเล่มโตที่มีภาพของสาวสวยขบเพาะในลีลาชวนสยิว
มากมาย พร้อมบรรยายละเอียดคือ ชื่อ อายุและสัดส่วนให้เสร็จ
สรรพ ทั้งสามเห็นแล้วก็ถึงกับต้องวางแก้วเหล้าเพื่อคว้ามาพลิก
เปิดดูทีละหน้า

“ไม่ต้องรีบร้อนกันหรอกจ๊ะ คืมเหล้าไปฟังเพลงไปแล้วก็
ค่อย ๆ เลือกดูไปด้วยก็ได้จ้าเหม นื่อง ๆ ที่นี้ไม่หนีหรอก”

“เดี่ยว ๆ” ทอมบอกให้โจหยุดพลิกเมื่อสายตาไปสะดุดกับสาวน้อยนางหนึ่งในชุดกระโปรงยาวสีคำดูเรียบร้อย เป็นรูปเดี่ยวที่ผิดกับสาวคนอื่นซึ่งโชว์เนื้อหนังมังสาชนิดไม่เกรงฟ้าอายดิน “เด็กคนนี้...”

“อ้อ ก็เด็กแก่แดดอยากเป็นสาวที่มามีมาบอกเมื่อกี่โงะจะคุณทอม มาใหม่เลยนะ”

ทอมเอาแต่กลืนน้ำลายเหนียวคอ เมื่อเห็นเด็กสาวอายุสิบสี่ในรูปตัวเล็กน่ารัก แต่แลคล้ายเด็กเก๋าขบตีบขบ ซ้ำผิวยังขาวเนียนตัดกับชุดกระโปรงดำ เรือนผมทิ้งปลายยาวลงมาถึงกลางหลังกลมกลืนกับชุดที่ใส่ แม้วางตากลมโตจะฉายแววเศร้าสร้อยอย่างเด่นชัด แต่ก็ทอมไม่ใส่ใจ เพราะเขาตั้งใจมาหาความสุขจากการนี้โดยเฉพาะ

“เอน้องคนนี่แหละมามา”

“โหพี่แบบนี้ผมไม่ไหวมั้ง รู้จักกันมาตั้งนาน เพิ่งจะรู้ว่าพี่มีรสนิยมชอบกินเด็ก” แอ๊ดแทบจะตะโกนกรอกหูทอม “เด็กไปมันคูก ๆ นา... พี่”

“ปากดีจริงไอ้แอ๊ด จะชอบแบบไหนมันก็เรื่องของพี่ไวย์!”

“แต่ก็น่ารักดีวะแอ๊ด ม้าต่อมาเซียว”

“เออพูดอย่างไอ้โจนี่สิค่อยเข้าหูหน่อย” ว่าแล้วทอมก็ลุกขึ้นยืน “พวกแกก็เลิกกันไปนะ พี่ไปลุยก่อนละเว้ย ฮะ ๆ”

เสียงของทั้งสามคุยกันแม้ไม่ดังไปกว่าเสียงคนตรีบนชั้น
สอง แต่กระนั้นก็ยังดังพอให้มามาได้ยินว่าคุยอะไรกันอยู่

“งั้นสองหนุ่มเลือกกันไปก่อนนะจ๊ะ เดี่ยวมามาขอพาทูม
ทอมขึ้นไปหาน้องเขาก่อน” สองหนุ่มได้ยินดังนั้นก็ถ่มลงไปมอง
สมุดภาพต่อด้วยสีหน้าหึนกระหาย

“ทางนี้เลยจ้าคุณทอม”

มามาำนำทอมขึ้นมาบนชั้นสี่ซึ่งเป็นชั้นบนสุดของตึกแถว
สองคูหานี้ สภาพของบนนี้เต็มไปด้วยห้องเล็กหับน้อยซอยถี่
ขนานสองข้างจนทางเดินคั่นกลางคูแคบไปถนัดตา มามาำเดินนำ
ทอมเข้ามาถึงห้องด้านในสุดฝั่งขวามือ แต่ก่อนจะไขกุญแจเปิดนั้น
มามาำได้หันมำยำกับทอม

“หนูคนนี้ยังใหม่จริง ๆ นะคุณทอม เพิ่งมาเมื่อวานเอง
มามาำยังไม่ได้ให้หนุ่ม ๆ ในคลับสอนงานเลย”

“ไม่เป็นไร แบบนี้แหละที่ผมชอบ”

“งั้นก็ขอค่าสินสอดเลยนะจ๊ะ” ว่าแล้วมามาำก็ยื่นมือออกมา
พร้อมทำท่าเล่นหูเล่นตากับทอม

“เท่าไรหรือมามาำ?”

“คนกันเอง มามาำขอแค่ห้าหมื่นจะคุณทอม”

“โหทำไมแพงจัง”

“ก็...” มามาำมีระรั่นก่อนจะขยับตาให้เป็นทีรู้กัน

“อ้อ งั้นก็คุ้ม”

“สดหรือบัตรเครดิตดีจะคุณทอม?”

“สมัยนี้แล้วยังมีคนใช้เงินสดด้วยหรือครับ?” ทอมหยิบบัตรเครดิตจากกระเป๋าตังค์ออกแล้วส่งให้ “รุ่นน้องผมสองคนข้างล่างมามาก็คิดรวมมาด้วยเลย”

“ได้เลยจ้า คุณทอม โกลด์เมมเบอร์” มาม่าหัวเราะคิกคัก พลางจอบบัตรเครดิตที่รับมาจากทอมก่อนจะคลายล็อกแม่กุญแจที่ทำขึ้นเป็นพิเศษสำหรับใช้ปลดล็อกจากภายนอกเพื่อกันเด็กหนี

ทอมกลืนน้ำลายอีกอึกใหญ่ด้วยความตื่นเต้นก่อนจะส่งมือไปหมุนลูกบิดประตูและผลักให้เปิด ก็พบว่าภายในห้องมีเพียงแสงไฟสลัวบนเพดาน กับสาวน้อยร่างบางนั่งกอดเข้าพิงกำแพงอยู่บนเตียงคับแคบ

“ได้ของดีแล้วมึง ไอ้ทอมเอ๊ย”

“ขอให้สนุกกับเจ้าสาวนะจะคุณทอม เดี่ยวอีกสองชั่วโมงมาม่าจะขึ้นมาเรียก”

เมื่อทอมก้าวเข้าไป มาม่าก็จัดแจงปิดประตูและคล้องแม่กุญแจจากภายนอกไว้เช่นเดิม ทั้งนี้ก็เพื่อให้ลูกค้าสนุกได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องกังวลว่าสินค้านั้นจะหนีหาย

สาวน้อยผมเผ้าค่อนข้างรุงรังกว่าในรูปถ่ายสะดุ้งตัวเล็กน้อยก่อนจะมองชายแปลกหน้าที่ล้ำประตูเข้ามา

“ลุง...” เธอถามเสียงขะเข็อกปนแหบแห้งราวกับไรรี
เรียวแรง “ลุงเป็นใครคะ?”

นอกจากจะ ไม่มีเสียงตอบแล้ว คนที่สาวน้อยเรียกว่าลุงยัง
เร่งสืบเท้าเข้าใกล้เตียงเพื่อหวังสุดเอากลิ่นสาบสาวเข้าเต็มปอด
ทว่ายังไม่ทันได้เอาหน้าเข้าชิดใกล้ สาวน้อยก็เอ่ยถามขึ้นอีกครั้ง

“ลุง... มาช่วยหนูหรือคะ?”

ก็ไม่มีเสียงตอบอีกเป็นครั้งที่สอง มีแต่เสียงทิ้งตัวของผู้ชาย
ร่างสูงใหญ่กระแทกลงกับเตียง นั่งลงข้าง ๆ สาวน้อยและใช้
สายตามองไล่ไปทั่วร่าง ตั้งแต่ใบหน้าเกลี้ยงเกลา เรือนผมดำขลับ
ริมฝีปากอวบอิ่ม มองลงมาจนถึงปลายเท้าเรียวเล็กด้วยใจกระสัน

“หนู ๆ เอ่อ... หนู” ยิ่งขยับตัวเบียดเข้าใกล้ครุณีแรกแย้ม
ชายวัยกลางคนก็ยิ่งเก็บบอการเอาไว้ไม่อยู่ ถึงกับต้องกลืนน้ำลาย
ไปพลางพูดจาติดอ่างไปพลาง “หนู... หนู ชื่ออะไรเอ่ย?”

สาวน้อยมองชายแปลกหน้าที่ขยับตัวเข้าหาจนเกือบแนบ
ชิด เธอตอบไปตามที่ถามอย่างไร้เดียงสาโดยไม่รู้ว่าชายตรงหน้า
คือจิ้งจอกที่ชอบออกล่าเด็กสาววัยกำลังดีในยามราตรี

“พริมาลย์ค่ะ”

“แห่มชื่อเพราะจัง แล้ว ๆ แล้วชื่อ... ชื่อเล่นล่ะ?”

“พริมาค่ะ”

“อ้อ งั้น ๆ เรียกหนูพริมาแล้วกัน” จิ้งจอกขยับเข้าใกล้เหยื่อ

อีกราวเกือบ พลังสุดหายใจเอากลิ่นกายของเด็กสาวที่ลอยคลุ้งในอากาศเข้าเต็มรัก กลิ่นสาบสาวทำให้มันถึงกับเคล็ด “หนู ๆ หนูพริมสวยจัง... ลุงไม่ไหวแล้ว”

ทันทีที่มีมือสาวกร้านเอื้อมมาสัมผัสกับต้นแขนवलเนี่ยนของพริมาลย์ ความร้อนจากฝ่ามือของชายแปลกหน้าก็ส่งผ่านมายังผิวขาวผ่องราวกับจะละลายหิมะ ทำให้สาวน้อยถึงกับสะดุ้งสุดตัวต้องถอยหนีไปจนหลังชิดติดมุมห้อง

“อย่า!” พริมาลย์ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าชายวัยกลางคนกำลังคิดตปคนอะไร เพียงแต่สัญชาตญาณของเธอร้องว่าชายที่อยู่ต่อหน้าเป็นบุคคลอันตราย

“สิแดง! ลุงเป็นคนเลว! สิแดง!!”

“สิแดง... อะไรวะ?”

จึงจกร้ายเพิ่งดึงเน็คไทออกแล้วปลดกระดุมไปได้เพียงสองเม็ดก็หยุด มันหันซ้ายแลขวาอย่างงงงายว่าเด็กสาวพูดถึงอะไร ทว่าชะงักไปได้เพียงครู่เดียว ความรุ่มร้อนโลหิกย์ก็มีอันเปลี่ยนใจให้มันเร่งกระโจนตัวใส่มุมห้อง เข้าไปเบียดกับพริมาลย์ที่หัวเตียง

“อย่า!”

“อย่าอะไร อย่าซ่าหรือหนูพริม ลุงไม่ซ่าอยู่แล้ว”

พูดไปมันก็ใช้สองมือตะบับเข้าที่ต้นแขนและโน้มตัวเอง

ลงมาพ่นลมหายใจอ่อนกรุ่นสุรารคใบหน้าพริมาลย์

“เหม็น! ไม่เอา! ไม่เอาแบบนี้!!” สาวน้อยต้องเบือนหน้าหนีจากกลิ่นลมหายใจชวนสะเอียน พยายามออกแรงแข็งขึ้นจากสองมือที่กดไหล่ไว้แน่น แต่แรงของเด็กสาวตัวน้อยวัยสิบสี่มีหรือจะสู้ชายตัวใหญ่วัยสี่สิบได้

“ไม่เอาอะไรวะอีหนูพริม! คุเลียตั้งแพง มานี้!!” มันใช้แรงกระชากเอาตัวพริมาลย์หมุนออกจากข้างฝา แรงจนปลายผมวูบสะบัด จากนั้นอาศัยน้ำหนักตัวกว่าแปดสิบกิโลกรัมโถมเข้าไป

พริมาลย์ต้านมวลที่กดทับลงมาตามแรงโน้มถ่วงเอาไว้ไม่ไหว เมื่อร่างสูงใหญ่ได้ขึ้นคร่อมเตียงก็ถึงกับสะเทือน แต่กระนั้นสาวน้อยก็ยังพยายามดิ้นหนี ซึ่งในจังหวะที่ชายร่างใหญ่ปล่อยมือออกจากไหล่เธอเพื่อเอื้อมลงไปปลดเข็มขัดตัวเองนั้น พริมาลย์ได้อาศัยความตัวเล็กพลิกเอาตัวเองคว่ำหน้าลง แล้วออกแรงไขข้อศอกดันตัวเพื่อหนีออกจากหว่างขา

“อ้าวเฮ้ย!”

“โห้ย!”

น่าเสียดายที่เส้นผมยาวสลวยซึ่งเสริมให้เธอดูน่ารักเป็นราวกับตุ๊กตา ในตอนนี้กลับกลายเป็นสิ่งพันนาการเมื่อชายกระสันคว่ำหน้าไว้ได้ทันควัน

“จะไปไหนอีหนูพริม!”

“ช่วย... ช่วยด้วย!”

“ดี! ร้องแบบนี้แหละดี ร้องดัง ๆ ดังอีก!!” อีกฝ่ายหัวเราะ
ร่าโดยที่มือยังกำปลายผมของสาวน้อยไว้อย่างแน่น ส่วนมืออีกข้างก็เร่ง
ปลดกระดุมเสื้อเชิ้ตต่อจากสองเม็ดบนลงมาจนครบทุกเม็ด
จากนั้นก็ถอดแล้วโยนทิ้งลงไปกองกับเนื้อไม้ที่พื้น

เส้นผมกระตุกรั้งหนังศีรษะ ปริมาลย์เจ็บจนไม่กล้าเดินหรือ
ฝืนแรงอีกต่อไป “เจ็บ! ลุงอย่าทำหนูเลย หนูเจ็บ กลัวแล้ว!!”

“กลัวก็อยู่เฉย ๆ อย่าเดิน!” หนุ่มใหญ่้วยกกลางคนหายใจพี๊ด
พาด แต่ไม่ใช่เพราะเหนื่อยหอบ

“อย่า!!”

ปริมาลย์ตกใจสุดขีดจนร้องสุดเสียงอย่างที่ไม่เคยทำมา
ก่อนเมื่อโดนจับขึ้นคร่อมอีกครั้ง เสียงของเธอทะลวงโสตชายผู้
คุกคามจนมันต้องหยุดดำเนินกิจกรรมต่อ ทว่าไม่ใช่มันหยุดเพราะ
เห็นใจ แต่มันต้องหยุดเพราะบังเกิดความเจ็บปวดเข้าเล่นงานอย่าง
เฉียบพลัน

“อ้าก! หัว หัวกู!!” มันกุมขมับทั้งที่ยังนั่งคร่อม “ปวด! จะ
ระเบิด จะระเบิดอยู่แล้ว!!”

พริบตาเดียวก็แตกออกดังโพละ กะโหลกแยกเป็นเสียงฟุ้ง
ขึ้นปักพาดานปูน ศีรษะเบะออกเป็นวินาทีกระยานฝอยลงมาห้อย
รุ่งริ่งต่างสร้อยคอ แแรงอัดที่มองไม่เห็นติดสมองทั้งก้อนกระเด็น

คว้างกลางอากาศก่อนจะร่วงลงมาองข้างแก้มพริมาลย์ของเหลว
ในกายพรูเป็นสายราวกับน้ำพุโลหิตกระจายรดผิวกายสาวน้อย
เปื้อนเปรอะเป็นหิมะชโลมเลือด

“ลุง...” เธอเรียก แต่คนถูกเพรียกนั้นตอบไม่ได้

ความตื่นกลัวทำเอาทรวงอกขยายจากการหายใจถี่แรง
ผิดปกติ พริมาลย์หอบหายใจพืดพาดกับภาพชวนสยงที่ปรากฏ
ต่อหน้าก่อนร้องตะโกนออกมา

“ไม่!!”

พริมาลย์ตกใจและออกแรงผลักร่างไร้หัวให้พ้นจากตัวแล้ว
กระโจนลงจากเตียงวิ่งไปที่ประตู ทว่าประตูล็อกจากข้างนอก สาว
น้อยรู้ดีว่าออกแรงหมุนลูกบิดไปก็ทำได้แค่ฟังเสียงก๊อกแก๊ก เธอ
จำต้องทรุดตัวลงอิงหลังกับบานประตูและเอาแต่พุดซ้ำ ๆ กับ
ตัวเองด้วยเสียงสั้นเครือ

“อีกแล้ว... อีกแล้วนะ ไม่เอาแล้ว แบบนี้...” เธอนั่งกอดเข้า
พิงประตูด้วยน้ำตานองหน้า แต่ยิ่งปาดหยาดน้ำตาออกเท่าไร เลือด
ที่เลอะตามตัวก็ยิ่งเปรอะกรังตามแก้มและตามเปลือกตามากขึ้น
เท่านั้น

พริมาลย์นั่งก้มหน้าตัวสั่นระริกอยู่นาน เธอไม่กล้าเงยหน้า
ขึ้นมองศพร่วมห้อง ศพของชายกระสันที่หวังจะได้ขึ้นสวรรค์ แต่
มันกลับถูกสาวน้อยส่งไปลงนรก

“แม่จ๋า... ช่วยพริมหิ้ว พริมหิ้ว”

ทว่ายังไม่ทันที่พริมาลัยจะหายกลัว ก็มีเสียงทูปประตูดุโครมโครมดังมาจากข้างนอกอย่างรุนแรง มันแรงเสียดจนประตูสะท้อนไปทั้งบาน

“ใครอยู่ข้างในนะ! มีใครอยู่ข้างในมั๊ย!” เสียงผู้ชายตะโกนถามพร้อมทั้งทูปประตูอีกครั้งดัง โครม!

พริมาลัยรู้สึกได้ถึงแรงกระแทกส่งผ่านแผ่นไม้เข้าสะท้อนหลัง เธอกลัว แต่เธอก็ไม่กล้าผละไปจากจุดที่นั่งอยู่ เพราะในทิศทางตรงกันข้ามนั้นยังมีศพตระหง่านบนเตียง

“ส่งเสียงตอบที ถ้ามีใครอยู่ข้างใน!”

“ไม่ ๆ ไม่!” พริมาลัยตะโกนแข่งกับเสียงร้องถามจากด้านนอก “ไม่เอาแล้วไม่เอา! กลัวแล้ว อย่าทำหนูเลย!”

“ใจเย็นก่อน ใจเย็นไว้!” คนที่ตะโกนจากด้านนอกรีบซ่อนเสียงแข็งกระด้าง ให้ฟังแล้วน้ำเสียงนุ่มนวลขึ้น “ผมเป็นตำรวจ”

“ตำรวจ!” พริมาลัยได้ยินก็เกิดความหวังขึ้นทันที “ช่วยหิ้ว... ช่วยหิ้วหิ้ว หนูถูกขังอยู่ในนี้!”

“หลบให้พ้นประตู ผมจะเอาปืนยิงกลอน!”

พริมาลัยฟังแล้วก็ถอยห่างอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ สาวน้อยเดินถอยหลังไปที่ละก้าวโดยไม่เหลียวไปมองศพ ยิ่งเธอห่างจากประตูเท่าไรใจก็ยิ่งระต่ำ พริมาลัยก็มลงคุดคู้กุมมือแนบอกและก้มหน้าที

ปลายเตียง เธอ ไม่กล้าออกไปมากกว่านี้

ปัง!

เสียงป็นดังขึ้นหนึ่งนัด ตามด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจในชุดปฏิบัติกรสีดำทั้งตัวฟังประตูเข้ามา

“นี่มัน... เกิดอะไรขึ้นที่นี่!”

ภาพที่ปรากฏต่อสายตาของตำรวจในชุดเครื่องแบบรัดกุมสีดำ คือภาพของเด็กสาวตัวเล็ก ๆ ยืนเอาสองมือป้องใบหน้าโดยหันหลังให้ศพ ซึ่งศพนั้นเป็นชายนักเทีวสวมเพียงกางเกงสแล็คตัวเดียวกำลังนอนหงายชี้ขาเข้าไต้ โลหิตย้อมผ้าปูที่นอนเหลืองอ่อนเสียเป็นสีชาดต่างดวง ส่วนศึรยะนั้น... กระจูจนมองไม่ออกว่าไปไหนอะไรมา

ทั้งหมดนี้ก็ทำให้ผู้ที่บุกมาช่วยสาวน้อยนั้น ถึงกับตกตะลึงจนต้องกำป็นแน่นและกวาดสายตามองดูว่ามีคนร้ายหรือใครอื่นซ่อนเร้นอยู่ในห้องอีกหรือไม่

“ฮือ...”

เสียงสะอื้นของพริมาลย์ทำให้ตำรวจชุดดำได้สติ เมื่อมองอย่างถี่ถ้วนแล้วก็พบว่า ภายในห้องสี่เหลี่ยมคับแคบนี้ นอกจากศพไร้หัวกับเด็กน้อยร่างเล็กแล้วก็ไม่มีใครอื่น ใช้เวลาไม่นานสำหรับกวาดสายตาสำรวจอย่างถี่ถ้วนแล้ว ตำรวจชุดดำก็ถลป็นลงแต่ยังคงอย่างสามขุมเข้าหาเด็กสาวอย่างระแวงระวัง

“ไม่เป็นไรแล้วหนู”

พริมาลัยแหงนหน้ามองก็ถึงกับผงะ เมื่อเห็นตำรวจผู้สวมเครื่องแบบนำกลัว ซ้ำยังมองไม่เห็นใบหน้าของตำรวจคนดังกล่าว เพราะมีหมวกน็อกชนิดพิเศษอำพรางใบหน้าไว้ด้วยช่องมองฉาบสารเคลือบมันวาว

“สีน้ำเงิน... ลุงสีน้ำเงิน” พริมาลัยแม่กลัวแสนกลัวแต่ก็เชื่อในสิ่งที่ตัวเองเห็น

ตำรวจหนุ่มผู้สวมหมวกปฏิบัติภารกิจตีศาลดสายตาลงมองเครื่องแบบของตัวเอง เป็นชุดปฏิบัติการชนิดสวมทั้งตัวซึ่งทอขึ้นจากเส้นใยพิเศษที่มีคุณสมบัติยืดหยุ่นและกันกระสุนได้ดี เขาพยายามมองหาสีน้ำเงินบนร่างตนเอง แต่นอกจากตัวหนังสือสีขาวที่ปักอักษรย่อ ‘มลพ’ อันเป็นชื่อหน่วยงานสังกัดพะอยู่บนอกซ้ายแล้ว ก็ไม่เห็นจะมีส่วนไหนเป็นสีน้ำเงิน

“อะไรสีน้ำเงินเธอหนู?”

พริมาลัยไม่ตอบ เธอยังคงสะอื้นไม่เลิกแม้เสียงจะเบาลงก็ตามที

“ไม่เป็นไร เรายีบออกไปกันเถอะ ที่นี่มันรกซัด ๆ”

ตำรวจชุดดำเก็บปืนเข้าซองคาดเอวแล้วจึงโน้มตัวลงไปอุ้มสาวน้อยขึ้น พลันก็รู้สึกได้ว่าตัวของเธอนั้นลั่นเทา “เกาะแน่น ๆ นะ ปลอดภัยแล้ว ไม่ต้องกลัวแล้ว”

วินาทีนั้นพริมาลย์รู้สึกสะท้านไปทั้งร่าง บังเกิดเป็นความรู้สึกทั้งโล่งใจทั้งเศร้าใจระคนกันจนไม่อาจอธิบายเป็นคำพูดใด ๆ ออกมาได้นอกจากคำว่า

“ขอบคุณค่ะ ลุง”

“อะไรกัน เรียกลุงเชียว พี่ยังไม่แก่สักหน่อย เรียกพี่ก็ได้มั้ง”

“ค่ะ ลุง...”

“ฮะ ๆ เอ้า ลุงก็ลุง” แต่ลุงคนนี้ก็กลับทำให้พริมาลย์รู้สึกปลอดภัย ผิดกับลุงอีกคนที่นอนหงายนิ่งบนเตียง

“ลุงคะ... หนูขอโทษ”

“เอ๊ะ? อะไรเหรอหนู”

พริมาลย์ไม่ตอบ เธอสายหน้าเบา ๆ ก่อนจะเอียงแก้มลงซบกับบ่าของตำรวจหนุ่ม

“ไม่ต้องกลัวแล้วนะ เราไปกันเถอะ” ไปจากนรกแห่งนี้นรกที่ค้ำมนุษย์ด้วยโอกาสให้แก่มนุษย์ผู้มากโอกาสได้เสพสุขตำรวจหนุ่มนี้กเวทนาสาวน้อยจากใจจริง

แล้วในขณะที่ตำรวจหนุ่มอุ้มเด็กสาวลงมาถึงชั้นสองเครื่องบีตี-บลูเรย์ที่ยังเปิดคาไว้อยู่ นั่น ก็กำลังเล่นแผ่นเอ็มวีเพลงเร่ป่วนประสาท...

‘โย! ทอม แวร์ ยู โก ลาส ไนท์’

‘ไอ เลิฟ เมียงไทย ไอ ไลค์ พัฒพงศ์’

‘นวนน้องกงทำให้ ยู ลุ่มหลง’

‘ไอ เลิฟ พัฒพงศ์ ไอ เลิฟ เมียงไทย’

‘ว๊อทแซบหม่ม เวลคัม ทู ไทยแลนด์ ฮะ ตัง ๆ โจ๊ะ’

ตำรวจหนุ่มละมือนึ่งที่ใช่ประกองหลังสาวน้อยอยู่ ตวัด
ลงไปชักปืนจากซองออกแล้วยิงเข้าใส่เครื่องบีตี-บลูเรย์ด้วยความ
แม่นยำ เสียงปืนดังขึ้นหนึ่งนัดทำเอาพริมาลย์สะดุ้งตกใจ พร้อม
กับปลดอกระสุนดีดออกร่วงลงกระทบพื้นหินขัดดัง กร๊วง...กร๊วง
ก่อนจะกลิ้งหายเข้าไปใต้โซฟา

“ไทยแลนด์พอมันสิ...”

ทันทีที่ตำรวจหนุ่มก้าวจากบันไดชั้นสุดท้ายลงมาจากช่องนรก แสงแฟลชจำนวนนับไม่ถ้วนก็วูบวาบอาบแผ่นหลังของพริมาลย์ แม่ชุดกระโปรงยาวสีคำคลุมเข้าจะกลืนกับสีเลือดกรัง แต่เมื่อแสงขาวปลาทบฉายร่างสาวน้อย คราบเลือดที่แห้งติดตามแขนขาและหน้าตาก็ปรากฏให้เห็นเด่นชัด

พริมาลย์หันศีรษะออกข้างเล็กน้อย ใช้เพียงหางตามองกลุ่มนักข่าวกำลังรายล้อมเข้ามา ก็เป็นจังหวะเดียวกับที่นักข่าวที่ยืนฝั่งเดียวกันได้กดชัตเตอร์สาดแสงขาวจ้าเข้าไปพอดี

แสงนั้นแยงตาจนพริมาลย์ต้องรีบหันกลับมาก้มหน้าชบเบาของตำรวจหนุ่มอีกครั้ง พลังพุดใจให้คนอึดได้ยिन “ไม่เอา... มันแสบตา หนูไม่ชอบ” และสาเหตุที่สาวน้อยไม่ชอบก็เพราะทุกครั้งที่แสงแฟลชจากกล้องถ่ายรูปวาบเข้านัยน์ตา แสงนั้นจะทำเอาเธอถึงกับตาพรำมัวจนมองไม่เห็นอะไรราวกับตาบอดไปชั่วขณะ

“ถอย ๆ ถอยไปให้หมด จะถ่ายอะไรกันนักหนาอะ!”

ตำรวจหนุ่มลั่นเสียงและพยายามจะแหวกวงล้อมออกไป แต่นอกจากกลุ่มนักข่าวจะไม่หยุดรื้อวชัตเตอร์แล้ว ช้ายังพากันเบียดเข้ามาจ่อเครื่องบันทึกเสียงพร้อมกับระดมคำถามต่าง ๆ ตามมาอีกด้วย

“เมื่อก็เสียงปืนจากการปะทะกันข้างในไซ้มี๊ครับ เกิดอะไรขึ้นข้างในนั้นครับคุณตำรวจ!”

“ปกติตำรวจปราบปรามพิเศษจะเคลื่อนไหวเฉพาะคดีระดับชาติไม่ใช่หรอคะ! หรือว่านี่จะเป็นคดีใหญ่!”

“เด็กคนนี่ เธอบาดเจ็บจากการปะทะกันเมื่อครู่ไซ้มี๊ครับ!”

“หนู ๆ หนูชื่ออะไรคะ! แล้วถูกจับมาที่นี่ได้ยังไง!!”

ต่างคนต่างรุมยิงคำถามจนตำรวจหนุ่มถึงกับฉุนเฉียวและตะคอกทุกคนที่จ่อเครื่องบันทึกเสียงใส่หน้าหมวกปฏิบัติกรสีดำ

“จะรุมเข้ามาทำหอกอะไรกันครับ! เด็กตกใจหมดแล้วถอยไป!!”

ตำรวจหนุ่มไถ่หนักข่าวกวไปก็พยายามเดินฝ่าออกไปยังรถของหน่วยที่จอดไว้นอกตรอก ก็เป็นจังหวะเดียวกับที่เจ้าหน้าที่ชุดดำในสังกัดเดียวกันอีกสี่นายเพิ่งเสร็จภารกิจและลงมาจากตึกด้วยพอดี ทั้งสี่จึงได้ช่วยกันดันนักข่าวให้แยกออกเป็นสองกลุ่มซ้ายและขวาเพื่อเปิดทางให้ตำรวจหนุ่มได้พาพริมาลย์ออกไปจากที่เกิดเหตุ

ขณะเดียวกันนั่นเอง นักข่าวคนหนึ่งได้อาศัยช่วงซุลมุนค่อย ๆ สืบเท้าพาตัวออกจากความวุ่นวายและอาศัยจังหวะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจผลอ ธิบพาตัวเองวิ่งขึ้นไปบนตึกช่องนรก

ตำรวจหนุ่มอ้อมสาวน้อยมาถึงก็เปิดประตูดูให้ขึ้นไปนั่งที่

เบาะหลัง จากนั้นก็รีบพาตัวเองมาขึ้นนั่งประจำที่คนขับ แต่ยังไม่ทันจะติดเครื่องออกรถ สาวน้อยที่เบาะหลังพลันกรี๊ดร้องเสียงดังลั่น

“เจ็บ! ลุง หนูเจ็บ!!”

ตำรวจหนุ่มหันขวับกลับไปจ้อง เมื่อเห็นความผิดปกติเกิดขึ้นกับร่างของเด็กสาวตัวน้อย เขาก็ถึงกับตาเบิกโพลง ทว่ายังดีที่มีช่องมองฉาบสารเคลือบมันวาวของหมวกช่วยปกปิดสีหน้าตกใจเอาไว้

เขาเห็นเด็กสาวนั่งหลับตาอยู่ที่เบาะหลัง ร้องครวญครางด้วยความเจ็บปวด ร่างกายของเธอเกิดเป็นรอยปริแตกออกมาจากบริเวณใกล้หัวไหล่ขวา รอยนั้นลามและแตกแขนงออกราวกับรากไม้สีดำประทับไปทั่วร่าง และท้ายที่สุดมันได้แผ่ขยายลามขึ้นมาถึงใบหน้าของสาวน้อย

“หนู! หนูเป็นอะไร!!” ตำรวจหนุ่มลั่นถามด้วยความตื่นตระหนก ส่วนในใจก็คิดว่า ‘นี่มันเกิดอะไรขึ้น!’

“ลุง! หนูเจ็บ หนูเจ็บ!!” ปริมาลย์เริ่มมีอาการหายใจติดขัด ความทรมานบีบบังคับให้สาวน้อยต้องลากเสียงครวญหา “ยา!”

ชายหนุ่มกระโจนครั้งตัวเข้ามาที่เบาะหลัง เขาเกือบจะเอื้อมมือไปสัมผัสร่างของเด็กสาว แต่แล้วก็ต้องชะงักมือไว้ เพราะในเวลานี้เธอเป็นราวกับตุ๊กตาเซรามิคตัวน้อยที่เต็มไปด้วยรอย

แต่กร้าว ตำรวจหนุ่มกล่าวว่าหากไปสัมผัสศกุกเข้า ตุ๊กตาสาวน้อยตรงหน้าอาจแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยกองลงกับเบาะหลังด้วยน้ำมือของเขาก็เป็นไปได้

“ยา...” เมื่อตั้งสติได้ตำรวจหนุ่มก็ถาม “ยาอะไร?”

“ยา ของแม่”

“แล้วยานั่นอยู่ไหน!”

“อยู่... อยู่ในกระเป๋า ที่แม่ซื้อให้” พริมาลัยร้าวไปทั้งตัว แต่เธอก็ยังพยายามบอกให้ตำรวจหนุ่มรู้ “หนู... หนูลืมหยิบมาด้วย”

“ในห้องเมื่อกี้ไชยย!” ตำรวจหนุ่มไม่ปล่อยให้ตัวเองหยุดใช้ความคิดนาน “งั้นรออยู่ในรถนี้นะ เดียวพี่จะกลับไปเอามาให้แป๊บเดียว!” เขาย้ำอีกครั้ง “รอพี่แป๊บเดียว!!”

ตำรวจหนุ่มรีบเปิดประตูแล้วถลาตัวออก แต่ก่อนจะออกไปยังไม่ลืมล็อกกรดไว้เพื่อป้องกันไม่ให้ใครเข้ามายุ่งยามขณะที่เขาไม่อยู่ จากนั้นจึงวิ่งย้อนกลับเข้าไปในตรอก

ใช้เวลาไม่นานก็มาถึงที่หน้าตึกแถวคูหาเดิม กองทัพนักข่าวก็ยังคงออกกันอยู่ด้านหน้าตึกไม่ยอมไปไหน แต่ยงดีที่เพื่อนร่วมสังกัดได้นำร้วเหล็กมาวางกั้นไว้ไม่ให้ใครเข้ามายุ่งในสถานที่เกิดเหตุแล้ว จึงดูไม่วุ่นวายเท่าที่แรก

ชายหนุ่มในชุดปฏิบัติการสีดำวิ่งมาอย่างรวดเร็ว แหวกฝูงสื่อมวลชนกลับเข้าไปยังตัวตึก เมื่อเข้ามาด้านในได้แล้ว เขาวิ่งขึ้น

บันไดไปที่ชั้นสี่อีกครั้งอย่างไม่รือ

กระทั่งขึ้นมาถึงชั้นบนสุด ตำรวจหนุ่มเร่งพาตัวเองตรงไปยังห้องเดิมที่อยู่ริมสุด ทว่าพอเปิดประตูเข้าไปในห้องอีกครั้ง เขากลับเจอกับนักข่าวคนที่แอบลอบขึ้นมานบนตีก่อนหน้า

“เฮ้ย! ทำอะไรวะนั่น!?” ปากร้องถามไปมือนก็ไกวพอกัน เขาชักปิ่นออกจากซองคาดเอวขึ้นมาเส็งนักข่าว และพร้อมจะถั่นไกได้ตลอด “ใครใช้ให้เข้ามาในนี้!”

ตำรวจหนุ่มใช้สายตาช่างสังเกตมองปราดตั้งแต่หัวจรดเท้า นักข่าวหน้าตาถูกครึ่งก่อนไปทางฝรั่งไม่ตอบคำถาม ทั้งยังไม่แสดงสีหน้าหรือท่าทางหวาดกลัวกับปิ่นที่ยกขึ้นขู่

“มึงเป็นนักข่าว” เขารู้ได้จากกล้องถ่ายรูปและการแต่งตัวทะมัดทะแมง “ส่งกล้องมา!”

“อะไรกันคุณตำรวจ ยกปิ่นชี้หน้าสื่อแบบนี้มันจะดีหรือ”

“ส่งกล้องมา!!” ตำรวจหนุ่มซุดคำพูดอีกครึ่ง แต่เสียงหนักแน่นยิ่งกว่าเดิม

“ถ้าไม่ส่งให้... แล้วคุณจะยิงผมหรือ ทำแบบนี้ผมมีสิทธิ์จะนำเสนอข่าวนะครับ”

“ขึ้นยังเล่นลั่นอีก กูยิงแน่!”

“โอเค ๆ ผมรู้แล้วว่าคุณไม่ได้ขู่” นักข่าวยกสองมือขึ้นเหนือหัวแสดงท่าที่ยอมจำนน ในขณะที่กล้องถ่ายรูปก็ยังคงลือค

อยู่ จากนั้นก็โด้กลับไปด้วยสายตาแบบเดียวกับที่ตำรวจทำกับเขา ก่อนหน้า คือมองปราดตั้งแต่หัวจรดเท้า แล้วทำที่หยุดสายตามอง อักษรย่อ ‘มลพ’ ที่ปักอยู่บนอกซ้ายนายตำรวจไปพร้อมกับพนักง เลียคลี

“ยังก่อนแล้วค่อยซักข้อหาทีหลัง ก็เพราะชอบทำกันแบบนี้ ไล่ละ พวกสื่อถึงได้พูดลับหลังกันว่ามิคลุทกาพกับโจรนะมัน ต่างกันแค่เครื่องแบบ”

“บอกให้ส่งกล้องมา หูแตกหรือไง!”

“ก็ได้ ๆ ผมยอมแล้ว” นักข่าวลดสองมือเทิดเหนือหัวลง จัดแจงปลดกล้องที่คล้องคออยู่ออก

“ช้า ๆ นะมึง อย่าตุกติก”

แต่ยังไม่ทันขาดคำ นักข่าวก็โยน “เฮ้ รับ!”

“เฮ้ย!!” ตำรวจหนุ่มเผลอส่งมือไปจួយเอากล้องที่ลอยคว้าง กลางอากาศอย่างลึมตัว กลายเป็นเปิดโอกาสให้นักข่าวคนดังกล่าว ได้พลิกตัวกลับหลังแล้วกระโจนออกไปทางหน้าต่างอย่างไม่กลัว ตาย

เมื่อรู้ตัวว่าเสียที ตำรวจหนุ่มก็รีบลดปืนลงแล้ววิ่งไปคูที่ริม หน้าต่างทันที ก็ไม่รู้ว่าเป็นโชคดีหรือที่เห็นนักข่าวคนนั้นรู้ทางหนี ที่โล่งอยู่แล้ว เพราะข้างล่างเป็นกันสาดผ้าใบ ต่อให้กระโจนลงไป อย่างมากก็แค่เจ็บ ไม่ถึงกับตาย ซึ่งก็จริงดังคาดเมื่อเขาเห็นร่างของ

นักข่าวคนนั้นก่อกวนกันสาดฟ้าไปลงไปที่กระทกพื้น จากนั้น นักข่าวก็รีบทรงตัวลุกขึ้นยืนและจ้ำอ้าวหนีหายไปในความมืด

“โธ่เว๊ย!” แต่หัวเสียไปก็ป่วยการ ตำรวจหนุ่มจึงเปลี่ยน ความสนใจมาที่กล้องถ่ายรูป เขาก็มลงเก็บมันขึ้นมาจากนั้นก็สบล อีกครั้งด้วยความหัวเสียยิ่งกว่า “บ้าฉิบ! มันแอบถอดเมโมรี่การ์ด ไปแล้ว”

ความจริงจะตามไปตอนนี้ก็ยังทัน แต่คงไม่มีเวลามากพอ เพราะเขาแค่จะย้อนกลับมาหากระเป๋ายาให้เด็กสาว พอกิดได้ คังนั้นจึงรีบกวาดสายตามองไปรอบ ๆ ห้องอันมืดทึบ

“กระเป๋า...”

ความมืดจนเกือบสนิทที่น่าจะเป็นอุปสรรคต่อการค้นหา สิ่งของในห้องรคนั้น ไม่ได้เป็นปัญหากับตำรวจหนุ่ม เพราะหมวก ที่มีรูปทรงไม่ต่างไปจากหมวกกันน็อกเต็มใบที่เขาใส่อยู่ แท้จริง แล้วคือหมวกปฏิบัติการของหน่วยที่สั่งทำขึ้นเป็นพิเศษ ซึ่งมีช่อง มองที่ฉาบเคลือบด้วยสารเมอร์คิวรีนาโนและจะทำงานร่วมกับ ระบบอิเล็กทรอนิกส์ของตัวหมวก เพื่อปรับทัศนวิสัยในที่มืดให้ กลายเป็นสว่างพอดีกับสายตาได้โดยอัตโนมัติ

ตำรวจหนุ่มยังคงมองหาของที่ต้องการภายในห้องแคบ ๆ ที่มีเพียงผนังสี่ด้านล้อมกรอบและมีเตียงตั้งชิดมุมห้องฝั่งซ้ายใน แนวทแยงกับประตู นอกนั้นก็ไม่มีอะไร มองไปมีแค่ศพบนเตียง

และกระเป่า... “อ้อ ตกอยู่ใต้เตียงนี่เอง”

เป็นกระเป่าแบบสะพายข้างใบจิ๋วสีแดงตุ๋น หลังจากหาเจอแล้วเขาจึงคว้ามันขึ้นมาและเปิดดูให้แน่ใจ พอเห็นว่ามีแฟงยาอยู่ข้างก็ไม่รอช้า รีบสาวเท้าก้าวกลับไปยังบันไดแล้ววิ่งลงมาจากตัวตึก

“กินยานี้แล้วมันจะช่วยได้จริง ๆ เหมอ... ยายหนูนั่นเป็นโรคอะไรกันแน่” พุดกับตัวเองไป ก็วิ่งกลับไปหาเด็กสาวด้วยใจร้อนรน

ทว่าเมื่อกลับมาถึงที่รถอีกครั้ง สิ่งแรกที่เขาพบก็คือ มีเลือดไหลซึมออกมาจากช่วงรอยต่อของประตูรถด้านล่าง หยดเหมะลงพื้นพร้อยเป็นดวงแดง ซึ่งตำรวจหนุ่มเห็นแล้วก็ตกใจ ทำเอาเขาต้องรีบพุ่งตัวเข้าไปเพื่อเปิดประตูออกดูทันที

“ลุง...”

พริมาลย์อยู่ในท่านั่งพิงเบาะ เธอหันมามองด้วยสายตาระคนเจ็บปวด น้ำตาคลอเบ้า ผ่อนลมหายใจรวรินแข่งกับรอยร้าวแผ่ขยายกัดเซาะไปทั่วร่าง รอยนั้นกินลึกลงไปจนเนื้อปริให้เห็นกระดูก เลือดในกายไหลออกจากรอยแยกของแนวกล้ามเนื้อจนแทบมองไม่เห็นผิวขาวฟ่อง ชุดกระโปรงเปียกชุ่มแนบสัดส่วนสะออง กลิ่นคาวเลือดคละคลุ้งตลบอบในรถ

ตำรวจชุดดำถึงกับยั้งนิ่ง แม้เขาจะผ่านภารกิจมาร้อยแปด

พันแก้ว แต่ก็ยังไม่เคยพบเจออะไรแบบนี้มาก่อน

“ยา... ของแม่” เสียงของสาวน้อยจวนเจียนขาดหัวง

เสียงแผ่วเบาของพริมาลย์สะกิดให้มือของตำรวจต้องขยับ
ตัวลงไปหยิบยาจากในกระเป๋าออกมาแผงหนึ่ง เป็นยาเม็ดรูปทรง
หกเหลี่ยมบรรจุในแผงพลาสติกใสแบ่งเป็นหลุมเล็ก ๆ สองแถว
แถวละสิบเม็ด ซึ่ปิดด้านหลังด้วยกระดาษฟอยล์สีเงิน ตำรวจ
หนุ่มกอดนิ้วลงบนด้านที่เป็นพลาสติกใส กดลัดเอายาทะลุออกมา
นอกฟอยล์หนึ่งเม็ด จากนั้นก็รีบมุดครึ่งตัวเข้าหาเด็กสาวที่เบาะ
หลัง

“อ้าปากหน่อย”

พริมาลย์หรีตามองก่อนจะแถมริมฝีปากเล็กน้อยพอให้อีก
ฝ่ายป้อนยาเม็ดให้เธอได้

“เป็นยังไง ดีขึ้นมั๊ย?”

สาวน้อยพยักหน้าแล้วจึงหลับตาพริ้ม พร้อมกับนั้นคำตอบ
ก็ปรากฏต่อสายตาของตำรวจหนุ่ม เมื่อเกิดความเปลี่ยนแปลงราว
กับภาพย้อนกลับ จากที่หายใจรวรินก็เริ่มกลับมาหายใจเป็น
จังหวะขึ้น กล้ามเนื้อที่เบะออกก็พลันหดรี้งเข้าหาและ
ประสานกันจนเหลือเพียงรอยดำเป็นเส้นจางตามร่างกาย และจาก
เดิมที่เต็มไปด้วยรอยแผลปริเหวอะทั้งตัว ทว่าเวลานี้ดูไปก็คล้าย
กับเส้นเลือดขอดสีดำที่พรางเต็มตัวสาวน้อยเท่านั้น

พริมาลัยห์หรีตาคืนอีกครั้งเพื่อมองชายที่ช่วยชีวิต แม้จะไม่เห็นใบหน้าเพราะเขาสวมหมวกปฏิบัติกรของหน่วยพิเศษอยู่ที่ตาม แต่สาวน้อยก็ยังรู้สึกได้ว่าถ้อยคำสั้น ๆ ออกมาจากใจจริง

“ขอบคุณค่ะ ลุง”

ตำรวจหนุ่มไม่มีคำพูดใด ๆ จะโต้ตอบกับสาวน้อยตรงหน้า ในหัวเขาเต็มไปด้วยคำถามต่าง ๆ นานาเกี่ยวกับสิ่งที่เห็น แต่ก็ไม่มีเวลาให้เขายืนตะลึงอยู่ได้นานนักเพราะกองทัพนักข่าวกำลังจะแห่กันมาในอีกไม่ช้า เขาจึงต้องรีบปิดประตูหลังแล้วกลับมานั่งประจำที่นั่งคนขับเพื่อคิดเครื่องรถยนต์

ไม่นานรถก็แล่นออกไปจากบริเวณดังกล่าว ทิ้งให้นักข่าวที่ไล่ตามมาต้องยืนเหนือยหอบอยู่เบื้องหลัง

รถยนต์สี่คำยังคงแล่นไปบนถนนใหญ่ เลี้ยวไปเลี้ยวมาตามแยกต่าง ๆ ราวกับกำลังขับอยู่ในเขาวงกตที่วางผังมาอย่างห่วยแตก ระหว่างที่ขับไปนั้น ตำรวจหนุ่มเองก็คอยชำเลื่องเด็กสาวตัวน้อยผ่านกระจกส่องหลังอยู่เป็นระยะ ๆ ซึ่งตัวเขาเองก็ยังไม่แน่ใจว่ากำลังมองเด็กสาวด้วยความความรู้สึกแบบไหน อาจจะรู้สึกกลัว... กลัวว่าตุ๊กตาเซรามิกที่นั่งอยู่เบาะหลังจะแตกพลั่งเอาน้ำแดงควาคลุ้งทะลักออกมาอีก หรืออาจกำลังกลัวหากจะต้องเห็นอะไรที่น่าหวาดหวั่นกว่าเมื่อครู

“ลุงคะ...”

“หือ?”

“ลุงจะพาหนูไปไหนคะ?” ปริมาลัยไม่รู้ว่เส้นทางคคเค็ยว จะไปสิ้นสุดที่ใดก็ถามอย่างใสซื่อ

เมื่อตำรวจหนุ่มละสายตาจากถนนมามองกระจกส่องหลัง อีกครั้ง เขาก็เห็นอีกฝ่ายมองอยู่ก่อนแล้ว และแม้จะเป็นการ ประสานสายตากับสาวน้อยเพียงฝ่ายเดียว เนื่องจากช่องมองของ หมวกปฏิบัติกรได้กำบังทั้งสีหน้าและแววตาของตำรวจหนุ่ม เอาไว้อยู่ แต่ถึงกระนั้นเขาก็ยังรู้สึกหวาดหวั่นกับนัยน์ตากลมโตที่ แผลงเร้นไปด้วยปริศนา

“ก็ต้องไปที่สำนักงานหน่วยก่อน แล้วค่อยว่ากันอีกที”

“แล้วหนูจะได้เจอแม่มี๊ยะคะลุง?”

ตำรวจหนุ่มเลือกตอบเฉพาะคำถามที่อยากตอบ จน กลายเป็นว่าความเงิบนั้น ได้เข้ามาอัดแน่นอยู่ในรตอย่างเต็มปริ กระทบรถมาติดไฟแดงที่สี่แยกแห่งหนึ่ง สาวน้อยจึงเอ่ยปากขึ้นมา

“ลุงคะ หนูขอโทษ”

“หือ! ขอโทษ... เรื่องอะไร?”

“ก็หนูทำให้ลุงกลัว”

“ฮะ ๆ ตลกแล้ว” ตำรวจหนุ่มรีบหัวเราะกลบเกลื่อน “กลัว เด็กน้อยตัวเปี้ยกเนี่ยนะ?”

ทว่ายังไม่ทันจะได้หัวเราะอีกระลอก สัญญาณไฟก็สลับ เป็นสีเขียวก่อน ตำรวจหนุ่มจึงเลิกสนทนาและตะเท้าเหยียบ คันเร่ง มุ่งความสนใจไปที่การขับรถบนท้องถนน

“แต่หนูเห็น”

“เห็น?”

“มีละอองสีเทาลอยอยู่รอบ ๆ ตัวลุง”

“ละอองสีเทา... ฝุ่นหรือ? ไม่มีนี่ รถคันนี้ติดเครื่องกรอง อากาศนะ”

“เปล่าค่ะ แม่หนูบอกว่ามันเป็นอนุภาค”

“อนุภาค...” ตำรวจหนุ่มก็มลงมองรอบ ๆ ตัวอีกครั้งก็ไม่ เห็นมีละอองสีเทาอย่างที่บอก เขาไม่เข้าใจว่าเด็กสาวพรั้มเพื่อถึง อะไรก็ได้แต่ตัดบทพายุเรื่องอื่น “อ้อจริงสิ แล้วหนูชื่ออะไรล่ะ?”

“พริมาลย์ค่ะ”

“หรือ... ชื่อเก๋ดีนี่ แล้วเขียนยังไง?” ซึ่งพริมาลย์ก็สะกดให้ ฟัง เมื่อฟังแล้วตำรวจหนุ่มก็ว่า “หืม เขียนยากจัง แล้วแปลว่าอะไร หรือ”

พริมาลย์ก้มหน้าลดสายตาลงต่ำพลงตอบด้วยน้ำเสียง ราบเรียบ แต่แฝงไปด้วยความเศร้าหมอง “หนูไม่รู้ แม่ไม่เคยบอก เลยค่ะ”

“พริมาลย์หรือ อืม... พริมาลย์ พี่ว่าฟังแล้วก็น่ารักดีนะ

เหมือนซื้อตุ๊กตาเลย ยิ่งตัวเล็ก ๆ อยู่ด้วย” พูดยุติไปสายตาของตำรวจหนุ่มก็สำรวจตุ๊กตาที่ขายรถผ่านกระจกส่องหลังไปด้วย เขามองดูพริมาลย์ในเวลาที่ไม่มียี่ห้อรอยแตกร้าวให้เห็น ผิวของสาวน้อยสมานเข้าหากันสนิท ราวกับเรื่องก่อนหน้านี้เป็นเพียงภาพลวง

ที่ว่ามันไม่ใช่ภาพลวงแน่นอน เพราะหลักฐานก็คือ ร่างของสาวน้อยยังคงกรังไปด้วยเลือดจับกันเป็นลิ่มใหญ่ น้อยติดผิวกาย จนคล้ายเป็นตุ๊กตาคำมะหยี่สีแดง

“แล้วเมื่อไหร่ หนู... เอ่อหนูเป็น โรคอะไรรีเปล่า” ชายหนุ่มอีกอีกเหมือนอยากรู้แต่ก็ไม่กล้าถามออกไปตรง ๆ

พริมาลย์ส่ายหน้า “หนูก็ไม่วู้เหมือนกันละ แต่แม่บอกว่าห้ามลืมหินยา”

“ยาวิเศษหรือ? ทำไมกินแล้วมันหายทันตาเลยล่ะ”

ครั้งนี้พริมาลย์ส่ายหน้าแรงกว่าที่แรก จากนั้นก็นั่งนิ่งไม่พูดอะไรต่อ ก็ทำให้ตำรวจหนุ่มเริ่มคิดถึงคำพูดติดตลกของตัวเองเมื่อครั้ง ‘กลัวเด็กน้อยตัวเปียกเนี่ยนะ’ พลันนั้นเสียงของพริมาลย์ก็แว่วทะลุหมวกปฏิบัติการสีดำเข้ามายังโสตของเขา

“ลุงกลัวหนูอีกแล้ว”

ตำรวจหนุ่มถึงกับตกใจว่าทำไมตุ๊กตาคำมะหยี่หลังเบาะถึงรู้ความคิดของตน... หรือเด็กน้อยคนนี้อ่านใจคนได้?

“ลุงคงคิดว่าหนูอ่านใจลุงได้”

“อะไรนะ!” เขาถึงกับอุทานเมื่อพริมาลย์พูดในสิ่งที่กำลังคิดอยู่พอดี

“หนูอ่านความคิดใครไม่ได้หรอกค่ะ”

ชายหนุ่มฟังด้วยความรู้สึกกำลังระหว่างเชื่อกับไม่เชื่อ แม้หัวใจจะเต้นระรัวแต่เขาก็ยังไม่เอ่ยอะไรขึ้นมาขัดพริมาลย์

“หนูอ่านไม่ได้ แต่หนูเห็น” พริมาลย์กรอกตาไปมาเพื่อมองครอบตัวตำรวจหนุ่มแม้จะมีเบาะนั่งกั้นสายตาอยู่ก็ตาม และเธอเห็น “มีสีฟ้าอ่อนพุ่งออกมาพร้อมกับสีเทา ลูกกำลังกลัวหนู แต่ลูกก็อยากช่วยหนู... ขอบคุณค่ะ ลูก”

ตำรวจหนุ่มถูกอ่านออกอย่างหมดเปลือกก็ยิ่งพรั่นใจ เพราะกลายเป็นว่าเขาไปเก็บเอาตุ๊กตาอาถรรพณ์มานั่งบนรถด้วยเสียแล้ว คิดดังนั้นเขาจึงได้แต่ขับรถต่อไปโดยพยายามไม่คิดหรือไม่ว่าทำอะไรออกไปอีก ส่วนพริมาลย์เองก็นั่งเงียบอยู่ที่เบาะหลังเช่นกัน เธอมองสองข้างทางที่มีรถราบางตา และไฟถนนเหลืองอมส้มส่องสว่างไปตลอดเส้นทาง

กระทั่งรถได้เลี้ยวเข้ามาจอดยังสถานที่แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นอาคารสูงทรงแอลและมีป้ายปูนขนาดใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ด้านหน้าพร้อมกับสลักอักษรบอกให้รู้ว่าที่นี่คือ ‘สำนักงานตำรวจปราบปรามพิเศษมิลลิวทากาฟ’

พริมาลย์ปราดสายตาอ่านออกเสียงตามป้ายที่เห็นด้านหน้า

แต่เธออ่านคำท้ายประโยคไม่ออก “มิก... ลุท”

“...ทกาพ” ตำรวจหนุ่มสะกดพยางค์ท้ายเสริมให้

“มิก ลุท ทะ กาพ” สาวน้อยสะกดทวนทั้งหมดก่อนจะถาม
ต่อ “แล้วมันแปลว่าอะไรหรือคะ?”

“หน่วยพรานคำ”

(ติดตามต่อได้ในฉบับรูปเล่ม...)

วางจำหน่ายแล้ววันนี้

ที่ร้านหนังสือชั้นนำทั่วไปหรือในราคาพิเศษที่

<http://www.tawan-song.com/>

